

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 180/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Vöröšvárym, Škultétyho 1597/7, Topoľčany, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14 S 94/2012 z 9. januára 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý

súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 S 94/2012 z 9. januára 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne v konaní pôvodne vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 14 S 94/2012 bola účastníčkou správneho súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej – Právnickej fakulty Trnavskej univerzity v Trnave – č. ŠO:PF/70/2012 z 22. augusta 2012, ktorým žalovaná vylúčila sťažovateľku zo štúdia na právnickej fakulte pre nesplnenie podmienok určených študijným programom fakulty a študijným poriadkom.

Po tom, ako krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 S 94/2012 z 9. januára 2014 žalobu sťažovateľky zamietol a sťažovateľku zaviazal na úhradu trov konania v sume 348,90 €, najvyšší súd v dôsledku sťažovateľkou podaného odvolania rozsudkom sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. V úvode pomerne obsiahlo koncipovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazuje na podrobne uvedený priebeh tak riadneho, ako aj 1. opravného, 2. opravného a následne mimoriadneho termínu štátnej skúšky zo správneho práva (ktoré sa konali v dňoch 31. mája 2011, 13. júna 2011, 22. augusta 2011 a 4. júna 2012; pozn.) spochybňuje nielen samotný priebeh štátnych skúšok, ale najmä postup skúšobnej komisie a hodnotenie jej odpovedí zo strany skúšobnej komisie známku FX v prípade všetkých štyroch termínov štátnej skúšky. Sťažovateľka zároveň formuluje podozrenie, že jej nepriaznivé hodnotenie zo strany skúšobnej komisie bolo výsledkom ňou podávaných sťažností, ktoré vedeniu žalovanej sťažovateľka adresovala po každom neúspešnom absolvovaní štátnej skúšky zo správneho práva. Spochybneniu nezaujatosti rovnako podrobuje i samotnú predsedníčku skúšobnej komisie.

Vylúčenie z vysokoškolského štúdia na základe rozhodnutia č. ŠO:PF/70/2012 z 22. augusta 2012 sťažovateľka považuje za zjavne nespravodlivé, nesprávne, nedôvodné

a v konečnom dôsledku nezákonné. Domnieva sa, že v jej prípade došlo k niekoľkonásobnému porušeniu študijného poriadku zo strany žalovanej a že zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu sa v dôsledku ich laxného prístupu k prejednávanej veci nedomohla nápravy.

4. S poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva a Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sťažovateľka formuluje závery ohľadom arbitrárnosti a preskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí oboch súdov, tak krajského, ako aj najvyššieho, ktorým vyčíta nesprávne právne posúdenie veci, nenáležité zistenie skutkového stavu veci, absenciu ucelených myšlienkových postupov, ako aj nedostatok riadneho, zrozumiteľného, vyčerpávajúceho a presvedčivého odôvodnenia formulovaných právnych záverov.

Ako ďalej uvádza, napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016 vyčíta „... že sa úplne vyhol odpovedi na argument ohľadne anulovania štátnych skúšok“ a že „... nedostatočne zistil skutkový stav, pretože sa nezaoberal priebehom štátnych skúšok a jeho rozhodnutím, ktoré mali vplyv na rozhodnutie o vylúčení...“

V rozsudku sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nevysporiadal s poukazmi na českú a nemeckú judikatúru, ani na s uvedeným ustanovením § 70 zákona 131/2012 o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré sťažovateľka pokladala za relevantné z toho dôvodu, že žiadala aj o zrušenie rozhodnutia skúšobnej komisie o výsledku štátnej skúšky zo správneho práva zo dňa 31.5.2011, 13.6.2011, 22.8.2011 a 4.6.2012. K tomu sa Najvyšší súd nevyjadril vôbec.“

5. Argumentujúc skúšobnou komisiou navodenou atmosférou strachu a vlastným nervovým vypätím sťažovateľka opakovane spochybňuje hodnotenie ňou absolvovaných štátnych skúšok zo správneho práva a domnieva sa, že konaním žalovanej došlo k porušeniu jej práva „na vzdelanie, ktoré sa v širšom zmysle môže chápať aj ako právo na riadne zakončenie štúdií, ktoré jej bolo znemožnené“.

6. Sťažovateľka sa domnieva, že „... konaním a rozhodovaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj krajského súdu bolo v dôsledku ich arbitrárneho postoja k návrhom sťažovateľky zasiahnuté do jej práva na spravodlivé súdne konanie. Krajský súd, ako aj odvolací súd tým, že bez racionálnych dôvodov odmietli jej argumentáciu, porušili jej právo na presvedčivé súdne rozhodnutie, čím zasiahli do jej ústavného práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodovanie nedostatočným odôvodnením tiež tým, že vydal rozsudok ignorujúci vo svojom výroku a odôvodnení jej návrh o zrušení rozhodnutia skúšobnej komisie o výsledku štátnej skúšky zo správneho práva zo dňa 31.5.2011, 13.6.2011, 22.8.2011 a 4.6.2012“, v dôsledku čoho jej bolo znemožnené úspešne ukončiť svoje právnické vzdelanie. Vzhľadom na takýto závažný zásah do jej práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1) si sťažovateľka uplatňuje primerané finančné zadost'učinenie vo výške 3 300 €.

7. V závere podanej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil porušenie ňou označených práv (bod 1) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 S 94/2012 z 9. januára 2014 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016, napadnuté rozsudky zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie a úhradu trov konania.

Alternatívne navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie ňou označených práv (bod 1) výlučne len rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016, uvedený rozsudok zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie a úhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 S 94/2012 z 9. januára 2014

12. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

13. Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu svojho základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu, ktorý je v rámci správneho súdnictva súdom prvého stupňa, riadny opravný prostriedok, ktorý aj využila.

Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v odvolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 S 94/2012 z 9. januára 2014, a preto sťažnosť v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Pozornosti ústavného súdu v tomto smere neuniklo, že plnomocenstvo doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou nebolo udelené na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vo veci prieskumu rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 S 94/2012

z 9. januára 2014, a teda bol tu daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016

15. Ústavný súd považuje v kontexte podanej sťažnosti v prvom rade za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou alebo mimoriadnou opravnou inštitúciou. Ústavný súd preto v súlade so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred nimi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

16. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému

uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad rozsudok vo veci Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

17. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru), vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

18. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval jeho judikatúru.

19. Sťažovateľka považuje za porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces najmä to, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bola odmietnutá jej argumentácia spochybňujúca postup žalovanej nielen v kontexte postupu skúšobnej komisie v rámci jednotlivých – ňou vykonaných – štátnych skúšok zo správneho práva, ale najmä v dôsledku postupu žalovanej pri jej protizákonnom vylúčení z bakalárskeho štúdia. To podľa jej názoru činí napadnutý rozsudok najvyššieho súdu

arbitrárnym, nespravodlivým, nepreskúmateľným, nepredvídateľným a v konečnom dôsledku i protiústavným.

20. Ústavný súd opakovane pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

O taký prípad išlo aj v prerokovanej veci, keď konaniu pred najvyšším súdom a jeho napadnutému rozsudku, ktoré sťažnosťou napadla sťažovateľka, nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Najvyšší súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky.

21. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol nasledovné:

«Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovanej zo dňa 22. augusta 2012 č. ŠO:PF/70/2012 o vylúčení z bakalárskeho štúdia a vrátenia veci na ďalšie konanie...

Odvolací súd poznamenáva, že podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť...

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že žalobkyňa bola na základe prihlášky na vysokoškolské štúdium prijatá rozhodnutím z 9.7.2008 na externú formu štúdia, v bakalárskom študijnom programe právo na Právnickú fakultu Trnavskej univerzity v Trnave v akademickom roku 2008/2009. Podanou prihláškou a k nej pripojených príloh deklarovala predchádzajúce vysokoškolské štúdium na Filozofickej fakulte Univerzity Konštantín Filozofa v Nitre a súčasne na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, ako aj absolvované doktorandské štúdium v odbore katolícka teológia na teologickej fakulte Katolíckej univerzity v Ružomberku so sídlom fakulty v Košiciach.

V treťom ročníku externého štúdia, v akademickom roku 2010/2011, sa žalobkyňa prihlásila na štátnu skúšku. Štátnu skúšku z predmetu Správne právo absolvovala s hodnotením FX v riadnom termíne dňa 31.5.2011 a s rovnakým hodnotením FX v dvoch opravných termínoch v dňoch 13.6.2011 a 22.8.2011. Sťažnosťou doručenou žalovanej dňa 1.6.2011 a doplnenou dňa 2.6.2011 namietala zaujatosť predsedníčky skúšobnej komisie a namietala priebeh štátnej skúšky dňa 31.5.2011, t. j. namietala porušenie pravidiel Študijného poriadku. Po prerokovaní sťažnosti vedením Právnickej fakulty Trnavskej univerzity, po oboznámení sa s dôvodmi uvedenými žalobkyňou a po oboznámení sa s písomným stanoviskom predsedníčky skúšobnej komisie žalovaná nenašla dôvod na výmenu predsedníčky skúšobnej komisie. Žalobkyňa dňa 22.6.2011 doručila žalovanej „Odvolanie proti rozhodnutiu predsedníčky komisie“, ktoré bolo žalovanou kvalifikované ako sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. a bola vyhodnotená ako neoprávnená a žalobkyňi bolo oznámené: „že má k dispozícii ďalší opravný termín, ktorý možno konať za podobných podmienok, ak o to požiada.“

Žalovaná povolila absolvovať opravný termín zo štátnej skúšky zo Správneho práva dňa 23.11.2011. V ten istý deň žalobkyňa podala žiadosť o povolenie vykonania mimoriadneho termínu štátnej skúšky zo Správneho práva, ktorú neskôr potvrdila 20.12.2011 prihláškou na štátnu skúšku. Po neúspešnom absolvovaní troch termínov štátnej skúšky zo správneho práva s odkazom na čl. 30 Študijného poriadku fakulty bolo povolené vykonanie jedného opravného termínu skúšky a to do konca akademického roka 2011/2012. Uvedený termín žalobkyňa riadne vyčerpala dňa 4.6.2012 s výsledkom FX - nedostatočne. V poradí ďalšiu sťažnosť o prešetrenie zákonnosti priebehu štátnych skúšok a postupu

vybavovania sťažnosti, doručenú dňa 13.7.2012 žalovaná opäť posúdila podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach a konštatovala, že za porušenie zákona v žiadnom prípade nemožno považovať kladenie vysokých požiadaviek na vedomosti študentov fakulty na štátnych skúškach od ktorých fakulta nemieni ani v budúcnosti ustupovať práve naopak, jej trendom je zvyšovanie kvality absolventov fakulty s cieľom ich najlepšieho uplatnenia v náročnej praxi. Preskúmaným rozhodnutím zo dňa 22.8.2012 bola žalobkyňa vylúčená zo štúdia na Trnavskej univerzite v Trnave, Právnickej fakulte pre nesplnenie podmienok, určených Študijným programom fakulty a Študijným poriadkom fakulty.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu a z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP potvrdil.»

22. Sťažovateľka svojou sťažnosťou v podstate požaduje revíziu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 S 94/2012 z 9. januára 2014, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. ŠO:PF/70/2012 z 22. augusta 2012. Podanú ústavnú sťažnosť pritom argumentačne opiera o dôvody, ktoré uviedla aj v samotnom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Ústavný súd sa však presvedčil, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol a náležite ozrejmil dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, a preto po preskúmaní sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, ústavný súd konštatuje, že

napadnutý rozsudok najvyššieho súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad použitého právneho predpisu a vyplývajú z neho dôvody, pre ktoré rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil pochybenia takej relevancie, ktoré by mohli mať za následok neakceptovateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z ústavného hľadiska. Sťažnosťou napadnutý rozsudok sp. zn. 7 Sžo 34/2014 z 28. januára 2016 je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho najvyššieho súdu, nie je arbitrárny a v dostatočnom rozsahu dáva odpoveď na to, ako a prečo došlo zo strany najvyššieho súdu k potvrdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu o zamietnutí žalobného návrhu sťažovateľky. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

23. Obsah napadnutého rozsudku najvyššieho súdu jednoznačne indikuje, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú v nevyhnutnej miere v potrebnom rozsahu odôvodnené.

24. Ústavný súd si s ohľadom na uvedené neosvojil argumentáciu sťažovateľky o porušení ňou označených práv (bod 1) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, pretože skutočnosť, že najvyšší súd nerozhodol v súlade s predstavami a očakávaniami sťažovateľky, ešte neznamená, že došlo aj k porušeniu ňou uvedených práv. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

26. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď ten ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

27. V nadväznosti na sťažovateľkou deklarováný prejav nespokojnosti s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia ústavný súd hodnotí najvyšším súdom predstreté právne závery ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery najvyššieho súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi petitom napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto

sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

29. Ústavný súd na záver poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Plnomocenstvo doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo i vadu neurčitosti, pretože v ňom nebolo konkrétne vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, a teda bol tu daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2017